

ВСИЧКИ
НАШИ
МЕСТА

NETFLIX

ФИЛМ НА NETFLIX

10 YEARS enthusiast

ДЖЕНИФЪР НИВЪН

Историята на момиче, което се учи как да живее
от момче, което иска да умре.

Дженифър Нивън

**ВСИЧКИ
НАШИ
МЕСТА**

Jennifer Niven
All the Bright Places

Copyright © 2015 by Jennifer Niven

The translation published by arrangement with Random House Children's Books, a division of Random House LLC.

Cover copyright © 2020 by Netflix

Netflix is a registered trademark of Netflix, Inc. and its affiliates.

Artwork used with permission of Netflix, Inc.

Дженифър Нивън
ВСИЧКИ НАШИ МЕСТА

© Маргарита Терзиева, преводач, 2015, 2020

© Яна Аргиропулос, адаптация на корица, 2020

© „Ентусиаст“ – запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2015, 2020

ISBN 978-619-164-173-4

Дженифър Нивън

ВСИЧКИ

НАШИ

МЕСТА

Превод от английски Маргарита Терзиева

YEARS
10enthusiast

София, 2020

*На моята майка
Пенелопи Нивън –
тя е най-моего
място!*

Светът пречупва всички и у мнозина
пречупеното място става по-здраво.

Ърнест Хемингуей

ФИНЧ

Отново буден. От шест дни

Добър ли е днешният ден за умиране?

Ето какво се питам тази сутрин, когато отварям очи. Ето какво се питам по време на третия час, докато господин Шрьодер преподава урока. Ето какво се питам на вечеря, докато подавам чинията си за още малко грах. И през нощта, докато лежа буден, защото мозъкът ми не иска да заспи заради всички онези мисли в главата ми.

Днес ли е денят?

И ако не е днес, кога?

Питам се и сега, докато стоя на ръба на камбанарията шест етажа над земята. Толкова съм високо, че сякаш съм част от небето. Поглеждам към паважа и светът под мен се накланя напред. Затварям очи и се оставям на усещането, че всичко около мен се върти. Може би този път ще го направя, ще позволя на въздуха да ме поеме. Ще заплувам в него като в плувен басейн и ще се понеса надолу, и още надолу, докато не остане нищо от мен.

Не си спомням да съм идвал тук друг път. Всъщност не помня почти нищо преди тази неделя, нито преди тази зима. Всеки път се случва така и светът след събуждането ми е пълна мъгла. Аз съм като онзи старец с брадата, чакай, как беше... Рип ван Уинкъл? В един момент ме виждаш, в следващия ме няма. Човек може да си помисли, че вече съм свикнал с тая работа, но този път беше много по-зле, защото съм спал не два-три дни, не седмица или две, хъркал съм през всичките празници,

от Деня на благодарността, през Коледа, до Нова година. Не мога да кажа какво беше различното този път, само знам, че когато отворих очи, се почувствах по-мъртъв от обикновено. Събуден, но абсолютно празен, сякаш някой е изпил кръвта ми. Така съм вече шест дни и това е първата ми седмица в училище, като броем от четири-найсети ноември.

Отварям очи и установявам, че земята все още е под краката ми. Твърда. Вечна. И аз съм на камбанарията на гимназията, стоя на широкия десетина сантиметра перваз на кулата. Тя е доста малка, от всяка страна на камбаната има не повече от метър разстояние, оградено с нисък каменен парапет, който явно съм прескочил, за да се озова тук, и аз го почуквам от време на време с крак, за да си напомня, че го има.

Ръцете ми са протегнати нагоре, сякаш произнасям молитва, а малък и много скучен град е мястото, което обитavam.

– Дами и господа – извиквам тържествено, – бих искал да ви поканя на моята смърт.

Може би очаквате да кажа „живот“ предвид факта, че току-що съм се събудил, но според мен аз умирам само когато съм буден.

И така, крещя с всички сили като старите проповедници, наблягам на всяка дума и тръскам глава напред-назад толкова яростно, че без малко да загубя равновесие. После веднага се дръпвам назад с надеждата никой да не ме е видял, няма защо да се правим на герои, трудно е да изглеждаш храбрец, когато стискаш парапета като последен страхливец.

– Аз, Теодор Финч, в прекрасно психично здраве, оставам цялото си земно имущество на Чарли Донахю, Бренда Шанк-Кравиц и сестрите ми. Всички останали могат да вървят на ... си.

Мама ни научи от малки да произнасяме тази дума (ако се наложи) или по-скоро как да не я изричаме, както и да е, но в крайна сметка тя ни се наби в главите.

Звънецът вече би, но някои от съучениците ми все още се мотаят наоколо. Това е първата седмица от втория срок на последната ни година, а те вече се държат така, като че ли са приключили и нямат нищо общо с даскалото. Един от тях вдига поглед нагоре, сякаш ме е чул, но другите не реагират, дали защото не са ме забелязали, или обратно-то, защото знаят, че съм тук, и си казват: *Нищо особено. Просто Шантавия Теодор.*

Погледът на момчето се отмества от мен и то посочва към небето. В първия момент решавам, че сочи моя светлост, но в следващия виждам момичето. То също е стъпило на перваза, на няколко крачки от мен от другата страна на кулата. Тъмнорусата ѝ коса се вее на вятъра, полата ѝ се издува като парашут. Макар че е януари и сме в Индиана, тя е само по чорапи, държи обувките си в ръка и гледа надолу, не мога да определя дали в краката си, или в земята под нас. Изглежда като замръзнала.

Обаждам се с непроповедническият си глас колкото може по-спокойно:

– Запомни го от мен – най-тъпото нещо, което можеш да направиш, е да гледаш надолу.

Тя обръща бавно главата си към мен и аз се сещам коя е. Познавам я, не лично, но често съм я виждал по коридорите. Не мога да се въздържа и питам:

– Често ли идваш тук? Защото мислех, че това място си е мое, и не си спомням да съм те виждал преди.

Тя не се засмива, не примигва дори, очите ѝ ме гледат иззад дебели глупави очила, закрили почти цялото ѝ лице. Опитва се да отстъпи назад и кракът ѝ се удря в парапета. Залита лекичко, но преди да се паникьоса, аз казвам:

– Не знам какво те води насам, но на мен градът отгук

ми изглежда по-готин, хората също, дори и най-лошите изглеждат някак мили. С изключение на Гейб Ромеро, Аманда Монк и цялата банда, с която се движиш.

Името ѝ е Вайгълет Някояси. От елита е, от онези момичета, за които никой не може дори да помисли, че ще се качат на перваза на кулата шест етажа над земята. Като махнем грозните очила, тя е много красива и крехка, като порцеланова кукла. Има големи очи, сладко лице с формата на сърце и устни, готови всеки момент да се извият в очарователна усмивка. Момиче, което излиза с момчетата като Райън Крос, бейзболната звезда, а на обяд седи с Аманда Монк и другите кралски особи.

– Но да си кажем честно, никой не идва тук заради гледката, нали? Ти си Вайгълет, прав ли съм?

Тя примигва веднъж и аз го приемам за „да“.

– Аз съм Теодор Финч. Мисля, че миналата година бяхме заедно в часовете по геометрия.

Тя отново примигва.

– Мразя математиката, но не затова съм тук. Ако ти си дошла заради това, няма нищо. Вероятно си по-добра от мен по геометрия, защото всички са по-добри от мен, но к'во ми пука? Добре съм си. Има други неща, в които ви превъзхождам, и то много по-важни. Китарата, например, сексът и най-вече в изкуството да разочаровам непрекъснато баща си. Между другото, да знаеш, че никога и никъде не можеш да я използваш в реалния живот. Математиката, имам предвид.

Продължавам да дрънкам, но усещам, че се изчерпвам. Първо на първо, трябва да се изпия и в тази връзка чувствам, че не само гласът ми трепери. (*Забележка: преди да skoжиш от високото и да сложиш край на живота си, изхвърли тежестта от себе си.*) И второ на второ: започва да вали и при тази температура струята вероятно ще се превърне в лед, преди да падне на земята.

– Започва да вали – отбелязвам, като че ли тя не го вижда. – Предполагам, че можем да го приемем за положително явление, защото ще измие кръвта и ще остави от нас една сравнително по-спретната купчинка, спретнатата и по-лесна за почистване. И все пак, тази купчина ме притеснява. Не съм суетен, но не искам на погребението си да изглеждам, сякаш ме е газил валяк.

Тя потръпва или просто така си трепери. Не мога да кажа кое и как. Тръгвам бавно към нея и се моля да не се изтърся, преди да съм я достигнал, защото тогава ще се изложи като кифладжия, а не ми се иска да се излагам пред това момиче.

– Аз предпочитам кремация. Казвал съм го неведнъж, но мама не ме слуша.

А татко ще направи всичко, което тя поиска, защото вече я е разстроил толкова много, че няма да посмее да я разстройва допълнително, и освен това: *Прекалено си млад, за да мислиш за това, знаеш, те баба ти живя до деветдесет и осем, не е нужно да говорим такива работи, Теодор, престани да тревожиш майка си.*

– Та затова със сигурност ще ме сложат в отворен ковчег. Ако скоча, няма шанс да изглеждам добре. Искам лицето ми да си остане непокътнато, с един нос, една уста, две очи и всички зъби, които, ако трябва да съм честен, са едно от най-красивите неща у мен.

И бързам да се усмихна, за да види тя нагледно за какво става дума. Да, всичко трябва да е на мястото си, поне онова, което се вижда.

Тя не отговаря. Използвам момента да се приближа още няколко сантиметра и продължавам:

– Най-много се притеснявам за собственика на погребалното бюро. Работата му и без това е гадна, но да се разправя със задник като мен, си е истинско бедствие.

Отдолу някой извиква.

– Вайгълет? Това горе Вайгълет ли е?

– Боже мой – смънкава тя толкова тихо, че едва я чувам. –
Божемойбожемойбожемой.

Вятърът повдига полата и развява косите ѝ и като я гледам, ми се струва, че всеки момент ще литне.

Отдолу се надига суматоха и аз се развиквам:

– Не се опитвай да ме спасиш. Може да паднеш с мен и да си идеш напразно. – После казвам съвсем тихо, така че да ме чуе само тя: – Ето какво мисля да направим. – Вече съм на по-малко от половин метър от нея. – Искам да хвърлиш обувките и да се хванеш здраво за парапета. Облегни се на него, после вдигни левия си крак и го качи отгоре, разбра ли ме?

– Да – кима тя и от движението губи равновесие.

– Не кимай.

– Добре.

– Каквото и да правиш, внимавай да не сбъркаш и да тръгнеш напред, вместо назад. Започвам да броя. На три действаш, ясно ли е?

– Ясно.

Тя хвърля обувките си към камбаната и те падат с тъп звук на бетонния под.

– Едно. Две. Три.

Хваща се за парапета и почти се плъосва върху него, вдига левия си крак, качва го и сяда, поглежда надолу, отново замръзва и аз бързам да се намеся:

– Браво. Страхотно дори. Нали се разбрахме да не гледаш надолу?

Тя обръща бавно поглед към мен, извърта се, пуска десния си крак надолу и търси пода. Щом го намира, казвам:

– Сега върни обратно левия крак. Не го оставяй да се вее на парапета.

Тя трепери толкова силно, че чувам зъбите ѝ да тракат,

но очите ми следят левия ѝ крак. Изчаквам да го прибере до десния и най-после си отдъхвам. Вече е в безопасност.

Сега на перваза оставам само аз. Поглеждам надолу за последен път, минавам с очи по върховете на маратонките си (четирийсет и шести номер и краката ми продължават да растат. Днес съм с флуоресцентните връзки), после по отворените прозорци на четвъртия етаж, после на третия и на втория и спирам за момент на кудкудякащата на стъпалата пред входа Аманда Монк, която отмята русата си коса като грива на пони, вдига учебниците над главата си, флиртува с всички и в същото време се опитва да се скрие от дъжда; оглеждам всичко това, стигам до хлъзгавата и вече мокра земя и си представям как лежа върху нея.

Бих могла да направя още една малка стъпка напред. Всичко ще свърши за секунди. Край на Шантавия Теодор. Край на болката. Край на всичко.

Отгърсвам се от мигновеното прекъсване на акция „спасяване на човешки живот“ и се опитвам да се върна в сегашния момент. Отдавам се на покоя и тишината в главата си, сякаш вече съм мъртъв. Свободен и безтегловен. Не се страхувам от нищо и от никого, дори и от себе си.

В следващия момент чувам глас зад гърба си:

– Хвани се за парапета, после се опри на него, вдигни десния си крак и го качи отгоре.

И усещам как моментът отминава, идеята сега ми се вижда световно тъпа, като изключим евентуалната физиономия на Аманда, докато летя надолу към нея. Засмивам се на представата, захилвам се толкова силно, че без малко не падам, и това ме стряска, бързам да се отдръпна назад и Вайълет ме хваща за крака в мига, когато Аманда поглежда нагоре.

– Шантавелко – извиква някой отдолу.

Групата около Аманда започва да се киска. Тя слага шепи около устата си и извиква към небето:

– Добре ли си, Вал?

Облегнатата на парапета и все още стискайки крака ми, Вайгълет отвръща:

– Добре съм.

Вратата на кулата към камбанарията се отваря и оттам се появява най-добрият ми приятел, Чарли Донахю. Чарли е черен. Не просто черен, а мнооого черен. Интересното за него е, че е чукал най-много мадами от всеки друг от моите познати.

– Днес има пица за обяд – казва той, сякаш не вижда, че стоя с разперени ръце на ръба на перваза на шестия етаж и че едно момиче ме държи за краката.

– Защо не направиш крачката и не приключиш с жалкия си живот, глупако? – крещи отдолу Гейб Ромеро, познат като Роумър и още по-познат като Тъпанаря. Смехът отдолу се усилва.

Защото по-късно имам среща с майка ти, ми идва на акъла, но не го казвам, понеже, честно казано, е тъпо, той ще се качи при мен, ще ми фрасне един в муцуната и ще ме метне долу, а това ще прецака намерението ми да го направя собственоръчно.

Извиквам с цяло гърло:

– Благодаря ти, че ме спаси, Вайгълет. Не знам какво щеше да стане, ако не се беше появила. Сигурно вече щях да съм мъртъв.

Последното лице, което мяркам в тълпата долу, е на господин Ембри, един от училищните психолози и мой консултант. Виждам как ме зяпа и си мисля: *Страхотно! Направо супер.*

Оставям се Вайгълет да ме издърпа през парапета и стъпвам на бетона. Долу избухват аплодисменти, не за мен, а за Вайгълет, героинята. Сега съм близо до нея и виждам ясно гладката ѝ кожа – съвършено чиста, с изключение на двете лунички на лявата ѝ буза – и сиво-зелените ѝ

очи, които ме карат да мисля за есента. Те ме впечатляват най-много. Приковаващи към себе си и толкова големи, че оставят в мен чувството, че виждат всичко. Ангажиращи и топли, но не кравешки, а от онези, които гледат право в твоите и стигат дълбоко чак до сърцето, виждам го дори и през очилата. Вайълет е хубава, висока, но не прекалено, с дълги неспокойни крака и ясно очертани талия и бедра, точно както харесвам. Защото в това отношение много момичета приличат на момчета.

– Аз... – започва смутено тя, – просто си седях на парапета. Нямах намерение да...

– Искам да те питам нещо. Според теб има ли такава нещо като идеален ден?

– Какво?

– Идеален ден. От начало до край. Ден, в който не се случва нищо лошо, тъжно или незначително. Мислиш ли, че е възможно?

– Не знам.

– Имала ли си такъв ден?

– Не.

– Аз също, но все си мисля, че някога ще ми се случи.

– Благодаря ти, Теодор – прошепва тя, приближава се, целува ме по бузата и аз усещам шампоана ѝ с дъх на пролетни цветя. Тя казва в ухото ми: – Ако разкажеш на някого за това, ще те убия.

Хванала обувките си в ръка, излиза бързо на дъжда и минава през вратата към тъмната разнебитена стълба, която води надолу към един от многото светли и прекалено шумни училищни коридори.

Чарли я изпраща с поглед, изчаква вратата да се затвори зад нея и се обръща към мен:

– Защо правиш това, човече?

– Защото един ден всички ще умрем. Просто искам да съм подготвен.

Това, разбира се, не е истинската причина, но за него е достатъчно обяснение. Всъщност има много причини, повечето от тях се менят всеки ден, като например миналата седмица, когато някакъв шибан расист убил тринайсет момчета в гимнастическия салон на гимназията си. Или момичето, което почина от рак, а беше с две години по-малко от мен. Или мъжът, който риташе кучето си пред киното в мола. Или баща ми.

Чарли може да си мисли, че съм шантавелко, но поне не го казва на глас, ето защо е най-добрият ми приятел. Това му го признавам, но освен този факт, не ни свързват много неща.

Тази година съм на изпитателен срок. Всичко стана заради малък инцидент, включващ един чин и черна дъска. (Само за сведение, цената на една черна дъска е много по-висока, отколкото вероятно си мислите.) Стана и заради китарата, която счупих при едно събиране в училище, непозволено използване на вилица и няколко кютека. В резултат на всичко това трябваше да подпиша следното: седмични консултации при психолозите, поддържане на среден успех 4,50 и участие поне в една извънучилищна форма на обучение. Избрах макраме, защото съм единствено момче сред двайсет готини и не толкова готини момичета, и намирам, че шансът ми там е повече от добър. Освен това трябва да се държа добре, да не се закачам с другите, да не хвърлям чинове и да избягвам всяка „конфронтация, водеща до физическо насилие“. И каквото и да става, трябва да си държа езика зад зъбите, защото пусна ли го на свобода, неприятностите започват. Ако напусвам някого в училище, ще ми бият шута на секундата.

Слизам от кулата, обаждам се на секретарката в кабинета на психолозите, сядам на един от масивните дървени столове и чакам господин Ембри да се освободи. До-

колкото познавам Ембръо – така си го наричам в себе си – та доколкото го познавам, той ще иска да знае какво съм правил на камбанарията. И ако имам късмет, няма да остане време да коментираме другите неща.

След няколко минути вратата се отваря и той ми маха с ръка. Ембръо е як, набит човек със стойка на бик. Усмивката му угасва в мига, когато затваря вратата след мен. Той сяда зад бюрото, заляга на плота му и се втрещва в мен, като че ли съм заподозрян, от когото трябва да измъкне признание.

– Какво, по дяволите, правиш на камбанарията?

У Ембръо ми харесва това, че не само е предсказуем, но и веднага стреля в целта. Познавам го още от първата година в гимназията.

– Искан да се наслажда на гледката.

– Или си възнамерявал да скочиш?

– Не и днес, когато сервират пица. Тези дни са едни от най-хубавите в годината.

Трябва да ви кажа, че съм отличен манипулатор. Толкова съм добър, че мога да взема пълна стипендия за успех и да вляза в колеж без проблеми, но защо да се напъвам? Вече съм научил каквото ми трябва.

Изчаквам го да попита за Вайгълет, но той казва:

– Трябва да знам, ако си намислил да направиш нещо със себе си. Напълно сериозен съм, Финч. Ако директорът Уертц чуе за това, си заминаваш, преди да си преброил до три. Да не ти обяснявам какво ще стане с мен, ако те изпусна и ти се качиш отново там и скочиш. Отивам директно на съд и с мижавата заплата, която ми плащат, няма да мога да си наема свестен адвокат. Това е самата истина, независимо дали си скочил от камбанарията, или от кулата Пурина, тоест, дали имотът е училищна собственост, или не.

Поглаждам брадичката си, сякаш съм в дълбок размисъл.

– Кулата Пурина, казвате? Това е идея.

Той не помръдва, само се вглежда още по-неприятно в мен. Като повечето хора в Средния запад, Ембръо не залага на хумора, особено когато става дума за работата му.

– Не е смешно, Финч. Излишни са твоите шегички.

– Така е, сър. Извинете.

– Онова, което самоубийците не осъзнават, е, че засягат и други хора. Родители, братя и сестри, приятели и приятелки.

Разсъжденията на Ембръо ми харесват. Излиза, че от мен зависят много, много хора и не една, а цял отбор приятелки.

– Просто се мотаех безцелно, сър. Съжалявам, сигурно не беше най-добрият начин да изкарам първия час.

Той взима една папка, слага я пред себе си и започва да прелиства страниците. Изчаквам го да прочете каквото трябва и отново да вдигне поглед към мен. Питам се дали не задрасква дните до лятната ваканция, когато ще може да си отдъхне.

Ембръо става рязко от стола, както правят полицаите на разпит по телевизията, заобикаля бюрото и застава пред мен. Обляга се на плота, скръства ръце и аз се оглеждам да видя дали някъде няма скрито двойно огледало.

– Трябва ли да се обаждам на майка ти? – пита ме накрая.

– Не. – И още веднъж не. Не, не и не. – Вижте, беше тъпо, признавам. Просто исках да видя какво е да застанеш там и да погледнеш надолу. Никога не бих скочил от камбанарията.

– Ако се случи още веднъж, ако само си помислиш да се качиш отново и аз разбера, ще ѝ се обадя, ясно ли е? И искам да направим тест за наркотици.

– Оценявам вашата загриженост, сър – казвам и мобилизирам всички сили да прозвучи колкото може по-ис-

крено, защото не искам да предизвиквам отново вниманието на всички, не искам да ме следят из училищните коридори и да се ровят в личния ми живот. А и работата е там, че аз всъщност харесвам Ембръо. – Колкото до теста за дрога, няма нужда да губите от безценното си време. Честно. Освен ако не броим цигарите. Иначе, дрога и аз? Абсурд. Вярвайте ми, пробвах и не става. – Скръствам ръце като добро момче и добавям: – За камбанарията, сър, макар че изобщо не е онова, което си мислите, мога да ви обещаая, че повече няма да се повтори.

– Прав си, няма да се повтори. От днес те искам тук не един, а два пъти в седмицата. Ще идваш в понеделник и в петък да си поговорим, за да видя как си и какво правиш.

– С удоволствие, сър... в смисъл... наистина ми харесват тези наши разговори... но иначе съм добре и...

– Решението ми не подлежи на коментар. А сега да обсъдим края на срока. Изпусна четири, не, почти пет седмици от него. Майка ти ми каза, че си бил болен от грип.

Всъщност говори за сестра ми, Кейт, но не го знае. Когато заспах, се наложи тя да се обади в училище, защото мама си имаше други тревоги.

– Щом тя го казва, кои сме ние, че да отричаме?

Наистина бях болен, но не беше толкова просто, не беше грип. От скромния си опит съм разбрал, че хората ти съчувстват много повече, ако те видят да страдаш, и за милионен път си пожелавам да боледувам от някакъв вид шарка или друга разбираема болест, за да бъде по-лесно и за тях, и за мен. Всичко друго ще е по-добре от истината, а тя е, че *отново пуснах кепенците. В един момент всичко си беше наред, в следващия мозъкът ми зацикали в кръг като старо, измъгвано от артрит псе, което се мъжи да си намери място и да легне. Затова просто се изключих и заспах, но не както се спи през нощта. Този сън е дълъг, тъ-*

мен и без сънища.

Ембръо отново присвива очи и ги впива в мен, опитвайки се да ме накара да се изпотя.

– Е, можем ли да се надяваме, че най-после ще се появиш в училище и няма да създаваш проблеми?

– Да, сър.

– Ще ти назнача тест за наркотици при сестрата – пробожда той въздуха с пръст и го насочва към мен. – И запомни, изпитателен срок означава срок, в който се изпитва нечия пригодност; време, дадено на ученика, за да поправи поведението си. Имай го предвид – макар да не ти се вярва, че ще те изгоним, това ще стане. И за бога, Финч, остани жив!

Не му казвам, че всъщност искам да живея. Причината да не му го кажа, е, че предвид това дебело досие на бюрото пред него, той никога не би ми повярвал. Ето и още нещо, което няма да повярва – че се опитвам с всички сили да остана тук, в тоя гаден и объркан свят. Застанах на перваза на камбанарията не за да умра, а за да поема контрол над себе си. Да не заспя отново.

Ембръо се връща на бюрото и събира една купчинка с листовки на „Тийнейджъри в беда“. Казва ми, че не съм сам и винаги мога да се обърна към него, че вратата му е отворена за мен и ще се видим в понеделник. Искам да му кажа да не се впряга, но ми се струва, че това няма да го успокои. Вместо това му благодаря за тъмните кръгове под очите и дълбоките пушачески бръчки около устните. Сигурно ще запали цигара веднага щом си тръгна. Взимам купчината с листовки и го оставям с мислите му. Хубаво е, че нито веднъж не спомена за Вайълет, и аз излизам с леко сърце.

Дженифър Нивън
ВСИЧКИ НАШИ МЕСТА

Превод *Маргарита Терзиева*
Редактор *Марта Влагова*
Адаптация на корицата *Яна Аргиропулос*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Предпечат *Лиляна Карагьозова*

Американска. Второ издание.

Формат 60 × 90/16

Петатни коли 23

ISBN 978-619-164-173-4

Издава

YEARS
10
Enthusiast

Запазена марка

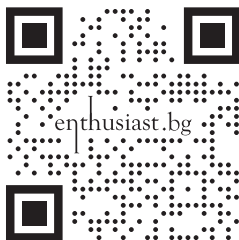
на „Алто комуникейшънс енд пблшинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ №20

тел. 02/ 943 87 16

e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите
от www.enthusiast.bg

Печат АЛИАНС ПРИНТ

ДЖЕНИФЪР НИВЪН е световноизвестна авторка на девет книги, сред които бестселърите на „Ню Йорк Таймс“ „Всички наши места“ и „Вселената на раменете ми“. Книгите ѝ са преведени на повече от 75 езика, а „Всички наши места“ печели литературни награди по целия свят. Работата по екранизацията на книгата е сбъдната мечта за Дженифър. Още докато е създавала романа си през 2014 г., тя си е представяла Ел Фанинг като Вайълет – много преди Ел да се яви на кастинг за тази роля. По-късно Дженифър адаптира творбата си и работи по сценария за филма заедно с Елизабет Хана. Когато не пише книги и не се занимава с филмови и телевизионни проекти, Дженифър ръководи литературното уеб списание за тийнейджъри GERM.

JenniferNiven.com | GermMagazine.com

ФИЛМ НА NETFLIX

Теодор Финч е заплепен от идеята за смъртта. Всеки ден той обмисля различни начини, по които може да умре. Но и всеки ден търси и намира нещо, заради което да живее.

Вайълет Мърки живее за бъдещето и брои дните до завършването, когато ще избяга от малкия град в Индиана и от мъката, която я задушавя, след като внезапно загубва сестра си.

Срещата на Финч и Вайълет шест етаж над земята се оказва съдбоносна и за двамата. И когато тази странна двойка обединява усилията си в училищен проект за забележителностите в родния им щат, младите хора поемат на пътешествие, което ги отвежда на невероятни места – величествени, обикновени, красиви, грозни, странни, изненадващи. Също като живота! И както често се случва, се оказва, че най-ценните уроци се научават по най-необичайния начин.

Това е емоционална и трогателна история за споделената любов, за пълноценно изживения живот и за двама млади хора, които се откриват един друг, докато стоят на ръба...

BASED UPON THE NOVEL BY JENNIFER NIVEN SCREENPLAY BY JENNIFER NIVEN AND LIZ HANNAH DIRECTED BY BRETT HALEY

www.enthusiast.bg

9 786191 641734

Цена: 18 лв.

Netflix is a registered trademark of Netflix, Inc. and its affiliates. Artwork used with permission of Netflix, Inc.

Also available as an ebook and on audio